

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **T. B., nar. X,**
bytem X

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2021, č. j. 5867-2/2021-900000-314

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobce se žalobou ze dne 7. 4. 2021 doručenou zdejšímu soudu dne 14. 4. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2021, č. j. 5867-2/2021-900000-314 (dále jen

„napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „daňový řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr na spotřební daň z lihu za zdaňovací období prosinec 2019 vydaný Celním úřadem pro Zlínský kraj (dále též „celní úřad“ nebo „správce daně“), ze dne 20. 7. 2020, č. j. 52685/2020-640000-31 (dále též „platební výměr“). Platebním výměrem byla žalobci vyměřena spotřební daň z lihu za zdaňovací období prosinec 2019 ve výši 8 550 Kč.

2. Celní úřad platební výměr vydal na základě jemu předcházejícího místního šetření, na které navazovalo rozhodnutí celního úřadu ze dne 11. 12. 2019, č. j. 89735-2/2019-640000-61 (dále jen „rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků“), jímž celní úřad zajistil výrobky označené jako „čirá bezbarvá tekutina s lihovým aroma ovocného destilátu“ v celkovém množství 58 l včetně jejich skleněných obalů (dále jen „zajištěné vybrané výrobky“) z důvodu dle § 42 odst. 2 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřební dani, ve znění účinném ke dni zajištění těchto výrobků (dále jen „zákon o spotřebních daních“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a namítá jeho nezákonnost. Líh nikdy nevyráběl, nikdy s ním neobchodoval, neuváděl jej do oběhu a mimo svou hospodářskou místnost jej neskládá. Ke zdanění lihu navíc již došlo, jelikož jej částečně zdědil od svých rodičů, další část dostal darem od přátel nebo za různé elektrikářské práce, proto předpokládal, že ke zdanění již došlo. V této souvislosti argumentuje neprovedením svědeckých výpovědí navržených svědků a označením předložených čestných prohlášení z účelové. Není ani jediným, kdo skladuje více než 10 litrů lihu. V neposlední řadě žalobce brojí proti provedenému místnímu šetření, s jehož předmětem nebyl obeznámen. Celní úřad u něj nemohl místní šetření ani provést, neboť není podnikající fyzickou osobou a ve svém domě nemá hlášenou žádnou provozní činnost. Tomuto místnímu šetření nebyla přítomna ani nezávislá třetí osoba.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k předmětné žalobě vyjádřil svým podáním ze dne 17. 8. 2021. Námitky žalobce pokládá za nedůvodné. Odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se neliší od odvolacích námitek. Přítomnost nezávislé třetí osoby není dle § 80 daňového řádu obligatorní. Důkaz výsledkem svědků nebyl žalobcem v rámci odvolacího řízení předložen, a to ani na základě výzvy k uplatnění práv ze dne 27. 1. 2021, č. j. 5867/2021-900000-314, adresované žalobci. Pro své rozhodnutí měl žalovaný dostatek důkazů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Na základě včas podané žaloby Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2, věta první, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, za splnění podmínek vyplývajících z § 51 s. ř. s.

6. Předně zdejší soud uvádí, že se jedná o druhou ze tří věcí mezi žalobcem a žalovaným, kterou se zabývá. Ve věci vedené pod sp. zn. 31 Af 47/2020 přezkoumává rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků a ve věci vedené pod sp. zn. 31 Af 27/2020 platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně.
7. Podstatou sporu v projednávané věci je pak to, zda byly dány důvody pro vyměření spotřební daně z lihu za zdaňovací období prosinec 2019, a to především otázka, zda se žalobci povedlo prokázat zdanění zajištěných vybraných výrobků.
8. Ze správního spisu vyplývají následující relevantní skutkové okolnosti případu. Dne 9. 12. 2019 pracovníci celního úřadu provedli u žalobce místní šetření, jehož účelem bylo prověření podezření z nedovolené výroby lihu. Žalobce byl poučen podle příslušných ustanovení daňového řádu a se vstupem příslušníků celního úřadu do svého obydlí souhlasil (viz protokol o místním šetření ze dne 9. 12. 2019, č. j. 89735/2019-640000-61). Z protokolu dále vyplývá, že příslušníci celního úřadu neshledali nepovolenou výrobu lihu, avšak našli a zajistili celkově šest nádob (o objemu 5, 10, 15 nebo 20 l) s celkovým množstvím „čiré bezbarvé tekutiny s lihovým aroma ovocného destilátu“ 58 l. Poté provedli měření lihovitosti a zjistili, že v každé z nádob obsah lihu přesahuje 46 %. Žalobce v průběhu místního šetření uvedl, že je majitelem těchto výrobků, které mu darovali přátelé za „fušky“, s nimiž jim jako elektrikář vypomáhal. Už si ale nevzpomínal, od koho přesně dané výrobky dostal. Doklady o darování nemohl doložit, neboť nevěděl, že má povinnost doklad o darování mít. Následně příslušníci celního úřadu přistoupili k zajištění daných výrobků včetně nádob, v nichž byly uloženy, o čemž bylo vydáno rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků. Vzhledem k těmto skutečnostem celní úřad jako správce daně žalobce vyzval k podání daňového tvrzení ke spotřební dani z lihu za zdaňovací období prosinec 2019, tento však takové tvrzení nepodal. Správce daně dospěl k závěru, že se žalobce stal plátcem spotřební daně z lihu dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních z množství 0,3 hl etanolu se vznikem povinnosti daň přiznat a zaplatit ve smyslu § 68 písm. d) zákona o spotřebních daních dnem zjištění nezdaněného lihu, tj. dnem 9. 12. 2020 (den provedení místního šetření), neboť skladoval zajištěné vybrané výrobky (lihoviny) v množství větším, než je stanovený limit pro osobní spotřebu dle § 4 odst. 5 písm. c) zákona o spotřebních daních, a to více jak 10 l konečných výrobků (konkrétně žalobce skladoval 58 l lihovin). Během daňového řízení však nepředložil žádné doklady prokazující zdanění těchto lihovin či oprávněné nabytí bez daně dle § 5 a 6, resp. § 74 a 75 zákona o spotřebních daních. Za tyto doklady správce daně žalobci neuznal ani předložená čestná prohlášení, jimiž chtěl žalobce prokázat darování předmětných lihovin. Správce daně proto přistoupil k vydání platebního výměru, proti němuž žalobce podal odvolání s obdobnými tvrzeními jako v nyní projednávaném žalobním návrhu. Žalovaný toto odvolání zamítl a platební výměr potvrdil.
9. Žalobce ve svém návrhu nezpochybňuje právní posouzení zjištěného skutkového stavu, rozporuje však onen zjištěný skutkový stav. Tvrdí, že ke zdanění lihu již došlo, neboť část zajištěných vybraných výrobků zdědil a část obdržel jako dar od přátel či za elektrikářské práce, k čemuž dokládal čestná prohlášení, která však byla shledána správními orgány za účelová, a k výsledku navržených svědků nedošlo.
10. Soud k této argumentaci uvádí, že ve vztahu ke zdědění části zajištěných vybraných výrobků žalobce své tvrzení nijak neprokázal, ani k němu žádné důkazní prostředky nenavrhoval. Pokud jde o hodnocení předložených čestných prohlášení, soud se ztotožnil s jejich hodnocením, jak jej provedl žalovaný. V tomto směru lze odkázat na zjištění

uvedená žalovaným na s. 5 napadeného rozhodnutí. Žalobce předložil čestná prohlášení od tří osob (pánové J. S., L. K. ml. a L. K. st.). Z evidence pěstitelského pálení však správní orgány zjistily, že J. S. a L. K. ml. se v posledních cca 10 letech nezúčastnili legálního pěstitelského pálení, tudíž neměli možnost legálně shromáždit větší množství ovocné pálenky, kterou by poté mohli darovat žalobci. V případě pana L. K. st. sice bylo zjištěno, že tento si mezi lety 2017 až 2019 nechal vyrobit v pěstitelské pálenici v Napajedlech celkem 87,7 l alkoholu, nicméně toto zjištění správní orgány hodnotily v kontextu dalších zjištěných skutečností – žalobce sám tvrdil, že zajištěné vybrané výrobky obdržel od různých dárců, tyto výrobky byly označeny jako „MOJA T16“, „MOJA DUR13“, „LAĎA 11“ (přičemž uvedené dvojčíslí naznačuje rok původu alkoholu, což ale neodpovídá létům, kdy si L. K. st. nechal v pěstitelské pálenici vyrobit líh) a celkové množství zajištěných vybraných výrobků (58 l alkoholu). Na základě těchto skutečností proto neshledal tvrzení žalobce za věrohodná a prokazující obdržení předmětného alkoholu od deklarovaných osob darem, resp. nabytí těchto lihovin již zdaněných v rámci legálního pěstitelského pálení. Krajský soud vzhledem ke zjištěným skutečnostem přisvědčil žalovanému a za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí neshledal žalobcovo tvrzení o darování zajištěných vybraných výrobků, resp. jejich obdržení již po zdanění, neboť výše uvedené skutečnosti vyvolávají oprávněné pochybnosti o pravdivosti žalobcovy argumentace a účelovosti předložených čestných prohlášení. Na to žalobce navazuje tvrzením o nevyslechnutí navržených svědků (osob uvedených na čestných prohlášeních), nicméně ze správního spisu plyne, že žalobce jejich výpovědi v průběhu řízení nenavrhoval. Jak ostatně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, neučinil tak ani poté, co byl výzvou ze dne 27. 1. 2021, č. j. 5867/2021-900000-314, seznámen s důkazy, které byly hodnoceny.

11. Další část žalobní argumentace souvisí s provedeným místním šetřením. Žalobce tvrdí, že nebyl seznámen s jeho předmětem, celní úřad u něj toto místní šetření ani nemohl provést, jelikož není podnikající fyzickou osobou a nemá ve svém domě hlášenou žádnou provozní činnost, a tomuto místnímu šetření měla být přítomna nezávislá třetí osoba. Ani tuto argumentaci však zdejší soud neshledal za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Jak vyplývá z protokolu o místním šetření ze dne 9. 12. 2019, č. j. 89735/2019-640000-61, účelem místního šetření bylo prověření podezření z nedovolené výroby lihu na základě anonymního podnětu adresovanému Policii České republiky, přičemž žalobce byl s účelem místního šetření seznámen a se vstupem příslušníků celního úřadu do svého obydlí souhlasil. Nelze tak souhlasit s jeho tvrzením, že s předmětem místního šetření nebyl obeznámen. Učinění souhlasu s tímto místním šetřením současně rozporuje žalobcovo přesvědčení o nemožnosti u něj provádět místní šetření. Dle čl. 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je obydlí nedotknutelné a není dovoleno do něj vstoupit bez souhlasu toho, kdo v něm bydlí. Žalobce v daném případě tento souhlas učinil, což však ve své argumentaci nijak nereflektuje. Nad rámec této argumentace krajský soud poznamenává, že i v případě nesouhlasu žalobce s provedením místního šetření by v daném případě existoval ústavou aprobovaný důvod pro provedení místního šetření, a to podle čl. 12 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Pěstitelské pálení by bylo možno podřadit pod „jinou hospodářskou činnost“ ve smyslu uvedeného ustanovení Listiny základních práv a svobod, přičemž celní úřad disponoval podezřením o provádění této činnosti žalobcem a kontrola plnění povinností dle zákona o spotřebních daních včetně případné kontroly nelegálního pěstitelského pálení je výkonem úkolů veřejné správy.

12. Žalobce namítá rovněž absenci přítomnosti třetí osoby v průběhu místního šetření. Ani tuto námitku však krajský soud neshledal důvodnou, neboť taková povinnost v dané věci neexistovala. Podle § 80 odst. 2 daňového řádu k provedení místního šetření může správce daně přizvat osobu, jejíž přítomnost je podle povahy věci potřebná. Z předmětného ustanovení plyne, že přítomnost třetí osoby je toliko fakultativní, nikoliv obligatorní, tudíž celní úřad při provádění místního šetření nebyl povinen na toto šetření přizvat třetí osobu. Nepřítomnost takové osoby neznamená nezákonnost postupu správce daně.
13. Poslední námitka žalobce se týká množství jím skladovaného alkoholu, neboť není jediný, kdo by měl uskladněno více jak 10 l alkoholu pro svou potřebu. Tato námitka je však ve vztahu k předmětu věci zcela irelevantní, neboť projednávaná věc souvisí s dodržováním povinností žalobce dle zákona o spotřebních daních. Navíc žalobce nijak nepopírá fakt, že mu v průběhu místního šetření bylo zajištěno 58 l zajištěných vybraných výrobků. Podle § 4 odst. 5 písm. c) zákona o spotřebních daních se za množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu považuje množství, které nepřesahuje u lihovin podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího definici a popis lihovin 10 l konečných výrobků. U žalobce však bylo nalezeno celkem 58 l lihovin, žalobce tedy zjevně překročil povolené maximální množství.
14. Závěrem krajský soud pouze poznamenává, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

V. Shrnutí a náklady řízení

15. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a platební výměr potvrzen, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
16. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.